

درخواست "پذیرش فوری ساکنان اشرف توسط کشورهای اتحادیه اروپا"

یک راه حل عملی و جدی

نیروهای آمریکایی تا دو ماه دیگر از عراق خارج میشوند. با بیرون رفتن نیروهای آمریکایی، رژیم دست بازتری در عراق خواهد داشت. عراق به مجاهدین تا آخر سال 2011 مهلت داده است که از این کشور خارج شوند. یعنی دو ماه بیشتر به تمام این تغییر و تحولات باقی نمانده است. سازمان ملل چندی پیش اعلام کرده است که نفرات مستقر در کمپ اشرف را بعنوان پناهجو می‌شناسد و قرار بوده با تک تک آنها بصورت فردی برای پناهندگی و انتقالشان به کشور ثالث مصاحبه کند. مجاهدین بعد از مدتها مقاومت در برابر خروج از اشرف و مصاحبه تک به تک افراد، تمامی این موارد را بالاخره پذیرفته. و از خط قرمزی که دور بحث "خروج ساکنان کمپ اشرف از عراق" کشیده بودند کوتاه آمده اند. و این قدم بسیار مثبتی است ولی در جهت نجات جان ساکنان اشرف کافی نیست. از زمانی که سازمان ملل قرار شده با آنها مصاحبه کند تا به امروز، شرایط بشدت در حال تحول است چه در کشورهای که بهار ساختگی شان - البته با کمک ارتش های آزادیبخش!! فرمایشی و دست نشانده - به خزان زود رس رسیده و به حیطه اسلامگرایان در می آید و چه در بحران های مالی دنیای غرب و چه در داخل عراق...

جان ساکنان اشرف اگر تا مهلت داده شده از عراق بیرون نیابند در خطر بسیار جدی قرار دارد. برای بیرون آمدن از این بن بست چه باید کرد؟ میدانیم که پتسیون ها و گروه درست کردنها و تحصن های محدود، تاثیری جدی در این روند نداشته و نخواهد داشت. به عنوان یک کار عملی چه باید کرد؟

به عنوان یک راه حل عملی و جدی، آیا نباید درخواست " پذیرش فوری و اورژانس ساکنان اشرف توسط کشورهای اتحادیه اروپا" - که در آن مجاهدین دیگر در لیست تروریستی نیستند- را در صدر خواسته های خود در این دو ماه قرار داد و همه سازمانهای حقوق بشری و دیگران را حول این خواسته بسیج کرد؟

آیا نباید از خانواده ها خواست که تک به تک به سراغ نهادهای بین المللی و روزنامه ها رفته و وضعیت فرزندان خود در کمپ اشرف را بعنوان "خانواده" و نه "سازمان" پیگیری کنند و به این ترتیب فشار افکار عمومی را در این رابطه بالا ببرند .

آیا نباید افکار عمومی را بطور تیز حول این مسئله یعنی " بیرون آوردن ساکنان اشرف از عراق " شکل داد؟

و از طرفی آیا نباید افکار عمومی را در جریان پیشرفت کار قرار داد؟ سئوالات بسیاری مطرح است: مصاحبه تک به تک این بچه ها توسط سازمان ملل تا به کجا پیش رفته است و در چه شرایطی؟ آیا کشورهای خواهان پذیرش آنها شده اند یا نه؟ آیا در این مدت تعدادی از افراد ساکن اشرف یا بیمارانشان موفق به خارج شدن از عراق شده اند یا نه؟ اینها سئوالاتی است که برای بسیج افکار عمومی پاسخ خود را می طلبد. زمان بسیار کمی مانده است. اگر مسئله ی زنده ماندن و نجات تک تک این بچه ها مسئله ی اصلی و نه فرعی است باید روی این مسئله بسیج شد و تمام خواسته های دیگر را تحت الشعاع این خواسته ی اصلی قرار داد. وگرنه در انتهای سال 2011 و در حالیکه کریسمس و جشن سال جدید 2012 همه جا را فرا گرفته و اکثر ادارات و افراد در تعطیلی بسر می برند بروال همیشگی باز باید شاهد جسدهای خون آلود جوانان پاکبازمان در بیابانهای خشک عراق باشیم!

عاطفه اقبال

چهارشنبه 4 آبان برابر با 26 اکتبر 2011 ساعت 12 نیمه شب

منبع فیس بوک : <http://www.facebook.com/eghbalatefeh>

